

ВЕСТИНИК
Е ОСНОВАН
ПРЕЗ 1943 Г.

„Върви, народе възродени...“

ПРОСВЕТАТА И ОБРАЗОВАНИЕТО – ВСЕНАРОДНО ДОСТОЯНИЕ

Днешна социалистическа България – древна и млада, електронна и машиностроителна – има законно основание да се горде с постиженията си в много области. За 30 години социалистическо развитие, тя измина невероятно път от занаятчийската губерка до ядрената енергетика, от сиромашките ниви до агропромишлените комплекси.

Но един от най-ярките и успехи са в областта на народната просвета.

Трудно е днес за младото поколение, свикнало с новите модерни училища, с училищните столове, с лекарските кабинети и с пионерските домове и летните лагери, да си представи неувредната изостаналост и безпросветност на миналото, което дължи до университетско образование имаха само богатите.

Една от първите задачи на народната власт след Девето септемврийската победа бе да демократизира учебното дело, да го направи достъпно за децата на народ, да измени класовото му предназначение и да го постави на истински научни основи.

Социалистическата държава отвори широко вратите на всички видове и степени учебни заведения за децата на трите деца. Тя направи образоването бесплатно – от първи клас до университета. Тя унищожи из корен всички класови ограничения, наложени от буржоазията, премахна вся каква дискриминация – спрямо пол, народност, вероисповедание, имуществено състояние и пр. Тя разкрепости държавните сили и енергията на народ. Синовете и дщерите на работниците и селяните на влязоха масово в класните стани и в университетските аудитории, изпълниха ги с ентузиазма си и със своята жажда за знания. Открити бяха стотини нови учебни заведения. Днес повече от 700 000

деца и младежи се учат в над 1000 сгради, построени през последните 20 години.

Близо 2 милиона учащи се има днес в България! Това е една огромна за машабите на страната цифра!

Народната власт полага все страни призи за обучение то и възпитанието на младото поколение – от най-малките до най-големите. През 1944 година в детските гради ни е имало едва 11 000 деца, а днес те са над 360 000.

Само пред тази година детските заведения ще бъдат от крити нови 38 000 места. Увеличи се и броят на учениците в общообразователните училища. Широко развитие получиха професионалните учебни заведения. В тях до социалистическата революция се учаха около 50 000 младежи, а сега са повече от 300 000. Над един милион квалифицирани работници средни специалисти да дошли от страната тези училища. Днес това е гърбна къща на новата, високообразована, висококвалифицирана българска работническа класа – столпин на страната, на следния на най-добриите революционни традиции от миналото, и същевременно подготвена да решава най-сложните политически, икономически и научно-технически въпроси на съвременното.

Всичко това са реални плодове на социалистическата културна революция, направила просветата и образоването все народно достояние.

Но потребностите на развитото социалистическо общество и на научно-техническия прогрес предвишиха вече нови изисквания. Именно те наложиха въвеждането на новата просветна реформа. Нейното съществяване вече започна.

От тази година първокласниците учат по нов учебен план и нови програми. С реформата ще бъде реализирано всеобщо и задължително средно образование.

Граждите на народната власт за младото поколение са га ранция за нови успехи на образоването в периода, когато ще навлезем в четвъртото де сятие на социалистическата революция.

Рожба на социалистическо общество е системата за вечерно и задочно обучение. Учащите вечерно и задочно в средните училища, институтите и университетите, се ползват със специални привилегии: работният ден е наимален, те получават допълнителен отпуск за очни занятия, за подготвка и явяване на изпити.

Внушителен е възходът на висшето образование. До Втората световна война в страната имаше всичко 5 висши учебни заведения с около 10 000 студенти. Сега само броят на преподавателите на близка 10 000, а на студентите надхвърля 100 000. Обучението се осъществява на ОС на СЮБ Васил Кущаров.

Конференция на юристите

В понеделник във Велико Търново се състоя отчетно-изборната конференция на окръжната организация на Съюза на юристите, в работата на която взеха участие секретари на окръжния комитет на Партията Христо Станев, председателят на окръжния комитет на Отечествения фронт Тодор Попов и други ръководители. Отчетен доклад за близо тригодишната дейност на юристите в окръга прочее председателят на ОС на СЮБ Васил Кущаров.

Като приветства участни-

ци в конференцията от име на окръжния комитет на Партията др. Христо Станев очертава новите задачи в светлината на решенията на Националната партийна конференция за повишаване обще ствената производителност на труда.

Избрани бяха делегати за Третия конгрес на СЮБ и нов окръжен съвет, който на първото си пленарно заседание преизбра за председател Васил Кущаров.

Александър ТОШЕВ

БРОЙ 61 | Четвъртък, 23 май 1974 г.

(3492)

Год XXXI

Цена 2 стотинки

Нови медалисти от фестиваля

На заключителния етап на IV републикански фестивал на народните ансамбли, хорове и оркестри към тях представи телите на пионерите колективи от окръга завоюваха но в успехи и отличия.

От народните ансамбли златни медали получиха ансамбълът за народни песни и танци „Гуслаче“ при пионерски дом – Горна Оряховица, ансамбъл „Българче“ при Окържния пионерски дом и ансамбълът при пионерски дом в Павликени.

От народните хорове златни медали завоюваха пионерският народен хор при Окържния пионерски дом – Велико Търново, хоровете при пионерски домове в Павликени и Горна Оряховица. Сребърен медал бе присъден на пионерски камерен хор при Окържния пионерски дом.

ръжен пионерски дом.

От народните оркестри златни медали получиха съставите на пионерските домове във Велико Търново и Горна Оряховица.

От танцовите колективи със златни медали бяха отличени колективите при ансамблите „Гуслаче“ – Горна Оряховица и „Българче“ – Велико Търново.

Изпълненията на най-младите представители на фестивала бяха посрещнати с голям интерес от жури и публика.

(Соб. инф.)

Предсрочно

Колективът на Окържно предприятие Транспед – Горна Оряховица първи сред транспортните организации от Великотърновски окръг изпълни петмесечен си план.

До края на месец ще бъде извършен транспортно-спeditionни услуги за 20 хил.

Мария ШАЛАВЕРОВА

Курс с партийни секретари

Вчера във Велико Търново тържествено бе открита нова сграда на Централния военен архив. Тук бяха секретари на окръжния комитет на Партията Христо Станев, и председателят на градския народен съвет Иван Гендков. Същи гости на тържеството бяха зам.-министърът на народната отбрана вицеадмирал Бранимир Орманов, и първият зам.-председател на Централния кооперативен съюз Иван Костов.

Доклад за голямото богатство, което се съхранява в Централния военен архив, изнесе офицерът Тодоров.

Приветствие поднесе друга

ръка Христо Станев.

Вицеадмирал Бранимир Орманов честити новата придобивка, преряза трицветната лента и обяви градата за открыта.

(Соб. инф.)

Вчера във Велико Търново пристигна пребиваващата у нас по покана на Националния съвет на Отечествения фронт делегация на Комитетите за защита на революцията в Куба, водена от Антонио Аргасия, член на Националното ръководство на Комитетите за защита на революцията и координатор на провинция Хавана.

Кубинските гости се запознаха със забележителностите на Велико Търново и с отечественофронтовската дейност в окръга.

(Соб. инф.)

ПРЕДПРАЗНИЧНА СРЕЩА

Във вторник във Велико Търново се състоя среща на борото на градския комитет на БКП и изпълкома на градския народен съвет с жен-активистки, които работят в областта на образоването, науката, културата и просветата. Тя бе посветена на Празника на българската просвета и култура и на 30-годишнината на социалистическата революция у нас.

Председателката на градския народен съвет на жените Тодорка Драганова говори за ролята и мястото на жената в наше то съвремъне. Много от присъствуващите разказаха за свояте творчески успехи.

Участниците в срещата приети са въвеждането на новата просветна реформа. Нейното съществяване вече започна.

Участникът в срещата приети са въвеждането на новата просветна реформа. Нейното съществуване вече започна.

(Соб. инф.)

За пети път първенци в съревнованието

Вече трета година колективите на ф-ка „Дено Георгиев“ – Велико Търново, „Пионер“ – Бяла Слатина и „23 септември“ – Чирпан са в сърдечно

възпроизвеждане на традицията на първия път.

Завчера в Бяла Слатина се събраха представители на три

те предприятия, за да отчетат

результатите от социалистичес

кото съревнование през първо

то тримесечие на юбилейната

1974 година. По производител

ност на труда, себестойкост

и качество на продукцията, из

ползване на основните фон

дове колективът на ф-ка „Дено

Георгиев“ отново се нарече

на първо място. След чет

въртото първенство колективът

получи завинаги преход

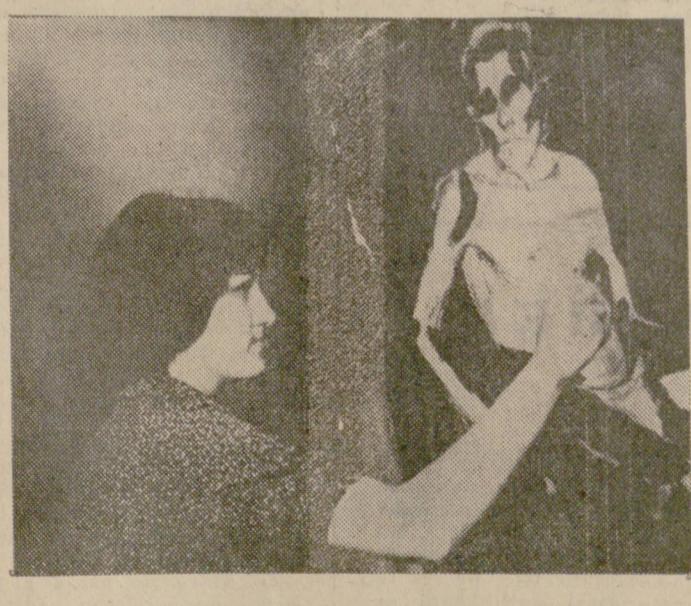
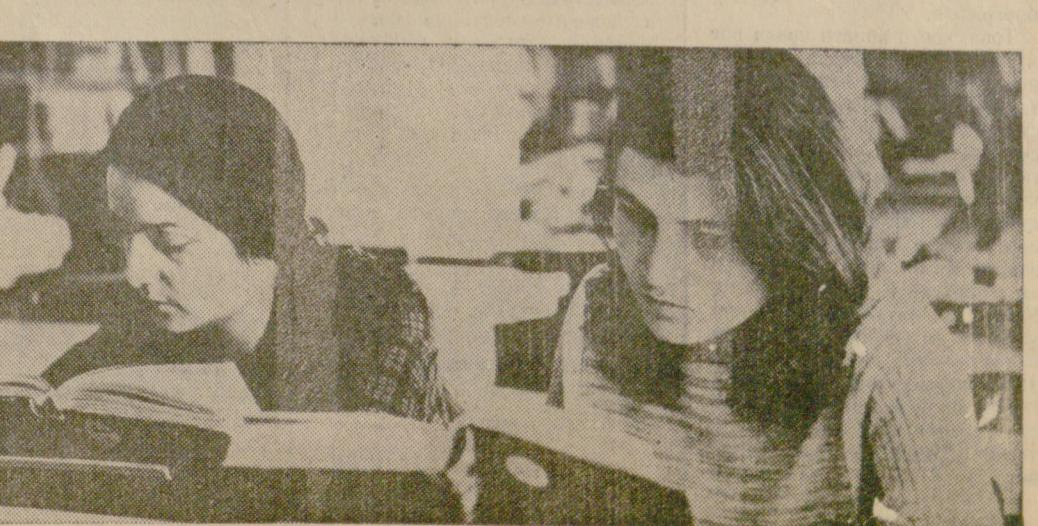
ното червено знаме на ДСО

„Рила“. Сега той прибави към

него следващото преходно зна

ме на обединението.

Галинка ГЕОРГИЕВА

Многостранна културна дейност

РАДОСТНА РАВНОСМЕТКА

Дълголетна е културната традиция на окръга. Престолният град на деди и вида на национална гордост и вяра в гения на нашия народ, отгните на про свете и култура, светла обител на безсмъртници от сре дновековна и възрожденска България, беше изоставен от буржоазните правителства.

Днес на територията на окръга има обявени 802 памет ници на културата. Призна телното поколение е изградило на своите заслуги пред течи 266 мемориални памет ници. Разкрили богатствата си в условията на народна та власт, археологическите резерви Царевец, Трапезица, Никополис ад Иструм, Нове, керамичният център край Павликени и други имат национално значение и стойност.

Културно-мъжката дейност се осъществява посредством де сетки културни институти и колективи, като драматично-музикалния театър „К. Кисимов“, два клуба на дейците на културата, пет дома на културата, пет държавни музеи и 27 музея сбирки, една окръжна и 9 местни ху

дожествени галерии, две държавни библиотеки, 175 читалища, 174 училищни, 114 професионални и две към висшите учебни заведения, които разполагат с 2 579 000 тома литература, 180 кина, 80 книжарници и павилиони, 51 музикални школи и кръкоци, две балетни школи, 99 кръкоци по приложно и изобразително изкуство, 595 художествени самодейни колективи с над 18 000 участници в тях и други.

Културната база на окръга се допълва от 68 890 телевизора, 47 397 радиоприемника, 78 043 радиочинки и други.

От национален и окръжен мащаб се утвърдиха забележителни културни тържества — Национален преглед на българската историческа драма и театър и Национална художествена изложба на историческа тема, Републикански фестивал на любителските търистически филми, ежегодни пролетни празници на художествената самодейност, ежегоден конкурс на детските музикални школи, преглед на детското-юношеската песен, окръжна художествена изложба и пр.

Утвърдиха се, получиха об ществено признание и имат свой достоен дял в културния живот на скъпът творчески групи на художниците, архитектите, артистите, журналистите, на литературните работници и други.

Укрепват и продължават да се утвърждават в културния живот съветите на изкуство и култура като нова жизнена форма на обществено-държавно ръководство на културните изви.

Все по-голямо въплъщение намират класиите на Шестото постановление на Министерския съвет за развитие на културата и туризма на Велико Търново като исторически, културен и туристически град. Извисиха се кре постните стени на историческия хълм Царевец. Археологическите проучвания на хълма са към своя завършек.

Отича се решително към рес таврация и експониране на хълма. Пред завършване е скулптурната композиция Благоев-Габровски. Величествени мемориални паметници ще увековечат паметта и дела на Ивайло, Патриарх Евтимий, Асен и Петър. Пред за върширане са широкоформатните кина във Велико Търново и Свищов, картийната галерия и музей в Стражица.

Културният живот в окърга става все по-интензивен и широкообхватен и ще съответствува на нарасналите нужди на нашето общество.

Димо МИНЧЕВ
председател на Окръжния съвет за изкуство и култура

Журналист

Стаята те чака празна. Ти с какво ще я насилиш: стар баллон, противни ризи, покълтял от пътя куфар и обувките ти прашни с две следи върху килима. Друго няма. Гасне бавно уморената неделя. В туй градче случайно, нейде из лъките скрито, детството ти, като облак, във мъгла се мережелее.

А света навън стареет в ударите на часовник и едно далечно лято в мислите сега дълъга. Ти със вестника говориш — планове, войни, реклами... Топъл чай наместо устни в устните ти дълго пари. Тъй живота ти ще мине в чужди покриви и стане по легла с чаршафи бели дните ти ще се изгубят.

Йордан ВЕЛЧЕВ

Като майка

Много години е оставила зад себе си учителката от училище „П. Р. Славейков“ — Велико Търново Иванка Начева. Колко пъти е прекрачвала училищния праг, и тя са мата не би могла да каже. Не обича да говори много за себе си. А е записала вече 34 години в своята трудова биография.

Това, което винаги прави впечатление, е нейната грижовност, доброта и педагогически такт. Учениците винаги я ѝ сят, свободно и непринудено споделят с нея радости, тревоги. Тя така ги предразполага, че разговорът тръгва лесно, откривено. Другарката Начева има вяра в своите ученици. Часовете ѝ по биология винаги са интересни и желани за тях. Успява да ги увлече в материала, да ги заангажира. Дори и тези, които се смятат често за „неподправими“. Винаги е готова да помогне, да изслуша с внимателен своя колега или ученик. Няма човек от училище „П. Р. Славейков“, който

да не говори с уважение за нея.

Иванка Начева не жали труд и време и извън учебният часослов Ръководи кръжок по цветарство, който се посещава с желание от 32 ученици. И интересни занимания провеждат кръжониците. Част от тях се осъществява на открито — в близките села, на полето. Мечтае да създаде училищна цветна оранжерия. И това по ложителски ще стане, защото ръководството на училището вярва в нейните сили и възможности.

През целия си трудов живот Иванка Начева работи всеко денонощие, добросъвестно. Службата ѝ е наградата, която носи — орден „Кирил и Методий“ — III степен. Но най-голямата награда за нея остава призна телността и уважението на учители и ученици, които я обичат като майка.

Николай СТОИЧЕВ

да не говори с уважение за нея.

Иванка Начева не жали труд и време и извън учебният часослов Ръководи кръжок по цветарство, който се посещава с желание от 32 ученици. И интересни занимания провеждат кръжониците. Част от тях се осъществява на открито — в близките села, на полето. Мечтае да създаде училищна цветна оранжерия. И това по ложителски ще стане, защото ръководството на училището вярва в нейните сили и възможности.

През целия си трудов живот Иванка Начева работи всеко

денонощие, добросъвестно. Службата ѝ е наградата, която носи — орден „Кирил и Методий“ — III степен. Но най-голямата награда за нея остава призна телността и уважението на учители и ученици, които я обичат като майка.

Николай СТОИЧЕВ

да не говори с уважение за нея.

Иванка Начева не жали труд и време и извън учебният часослов Ръководи кръжок по цветарство, който се посещава с желание от 32 ученици. И интересни занимания провеждат кръжониците. Част от тях се осъществява на открито — в близките села, на полето. Мечтае да създаде училищна цветна оранжерия. И това по ложителски ще стане, защото ръководството на училището вярва в нейните сили и възможности.

През целия си трудов живот Иванка Начева работи всеко

денонощие, добросъвестно. Службата ѝ е наградата, която носи — орден „Кирил и Методий“ — III степен. Но най-голямата награда за нея остава призна телността и уважението на учители и ученици, които я обичат като майка.

Николай СТОИЧЕВ

да не говори с уважение за нея.

Иванка Начева не жали труд и време и извън учебният часослов Ръководи кръжок по цветарство, който се посещава с желание от 32 ученици. И интересни занимания провеждат кръжониците. Част от тях се осъществява на открито — в близките села, на полето. Мечтае да създаде училищна цветна оранжерия. И това по ложителски ще стане, защото ръководството на училището вярва в нейните сили и възможности.

През целия си трудов живот Иванка Начева работи всеко

денонощие, добросъвестно. Службата ѝ е наградата, която носи — орден „Кирил и Методий“ — III степен. Но най-голямата награда за нея остава призна телността и уважението на учители и ученици, които я обичат като майка.

Николай СТОИЧЕВ

да не говори с уважение за нея.

Иванка Начева не жали труд и време и извън учебният часослов Ръководи кръжок по цветарство, който се посещава с желание от 32 ученици. И интересни занимания провеждат кръжониците. Част от тях се осъществява на открито — в близките села, на полето. Мечтае да създаде училищна цветна оранжерия. И това по ложителски ще стане, защото ръководството на училището вярва в нейните сили и възможности.

През целия си трудов живот Иванка Начева работи всеко

денонощие, добросъвестно. Службата ѝ е наградата, която носи — орден „Кирил и Методий“ — III степен. Но най-голямата награда за нея остава призна телността и уважението на учители и ученици, които я обичат като майка.

Николай СТОИЧЕВ

да не говори с уважение за нея.

Иванка Начева не жали труд и време и извън учебният часослов Ръководи кръжок по цветарство, който се посещава с желание от 32 ученици. И интересни занимания провеждат кръжониците. Част от тях се осъществява на открито — в близките села, на полето. Мечтае да създаде училищна цветна оранжерия. И това по ложителски ще стане, защото ръководството на училището вярва в нейните сили и възможности.

През целия си трудов живот Иванка Начева работи всеко

денонощие, добросъвестно. Службата ѝ е наградата, която носи — орден „Кирил и Методий“ — III степен. Но най-голямата награда за нея остава призна телността и уважението на учители и ученици, които я обичат като майка.

Николай СТОИЧЕВ

да не говори с уважение за нея.

Иванка Начева не жали труд и време и извън учебният часослов Ръководи кръжок по цветарство, който се посещава с желание от 32 ученици. И интересни занимания провеждат кръжониците. Част от тях се осъществява на открито — в близките села, на полето. Мечтае да създаде училищна цветна оранжерия. И това по ложителски ще стане, защото ръководството на училището вярва в нейните сили и възможности.

През целия си трудов живот Иванка Начева работи всеко

денонощие, добросъвестно. Службата ѝ е наградата, която носи — орден „Кирил и Методий“ — III степен. Но най-голямата награда за нея остава призна телността и уважението на учители и ученици, които я обичат като майка.

Николай СТОИЧЕВ

да не говори с уважение за нея.

Иванка Начева не жали труд и време и извън учебният часослов Ръководи кръжок по цветарство, който се посещава с желание от 32 ученици. И интересни занимания провеждат кръжониците. Част от тях се осъществява на открито — в близките села, на полето. Мечтае да създаде училищна цветна оранжерия. И това по ложителски ще стане, защото ръководството на училището вярва в нейните сили и възможности.

През целия си трудов живот Иванка Начева работи всеко

денонощие, добросъвестно. Службата ѝ е наградата, която носи — орден „Кирил и Методий“ — III степен. Но най-голямата награда за нея остава призна телността и уважението на учители и ученици, които я обичат като майка.

Николай СТОИЧЕВ

да не говори с уважение за нея.

Иванка Начева не жали труд и време и извън учебният часослов Ръководи кръжок по цветарство, който се посещава с желание от 32 ученици. И интересни занимания провеждат кръжониците. Част от тях се осъществява на открито — в близките села, на полето. Мечтае да създаде училищна цветна оранжерия. И това по ложителски ще стане, защото ръководството на училището вярва в нейните сили и възможности.

През целия си трудов живот Иванка Начева работи всеко

денонощие, добросъвестно. Службата ѝ е наградата, която носи — орден „Кирил и Методий“ — III степен. Но най-голямата награда за нея остава призна телността и уважението на учители и ученици, които я обичат като майка.

Николай СТОИЧЕВ

да не говори с уважение за нея.

Иванка Начева не жали труд и време и извън учебният часослов Ръководи кръжок по цветарство, който се посещава с желание от 32 ученици. И интересни занимания провеждат кръжониците. Част от тях се осъществява на открито — в близките села, на полето. Мечтае да създаде училищна цветна оранжерия. И това по ложителски ще стане, защото ръководството на училището вярва в нейните сили и възможности.

През целия си трудов живот Иванка Начева работи всеко

денонощие, добросъвестно. Службата ѝ е наградата, която носи — орден „Кирил и Методий“ — III степен. Но най-голямата награда за нея остава призна телността и уважението на учители и ученици, които я обичат като майка.

Николай СТОИЧЕВ

да не говори с уважение за нея

Издаваните в окръга вестници са помощник и приятел на трущите се.

Снимка: Ив. РУСКОВ

АЗБУКА

Славяните, нарамили тъмата,
се бълскали тъй слепи без четмо,
а солунските братя в тишната
иззвели най-чудното везмо —
изпъстрели го те със меки звуци,
наели го със много топлина,
так до днес славянските им внуци
да пият щедро ведре светлина.
Азбуката славянска те извяла и
литала да свети та навред.
Разсыпало и трепетна омая
огряла нежно образа им блед.
Азбуката — напис чудотворен
от изворена мъдрост и лъчи,
тя давала ни сили да се борим
със бурите нечакани и зли.
И ей до днес — усмихнат и прекрасен,
възроден народът ни расте.
Със азбуката сълънчева все крахи
и с азбуката стига върхове.

Ш. ФИЛАРЕТОВА

ЖИВИЯТ ОГЪИ

На Иван Пейков (Владо) по случай 30 години от гибелта му

Навсянко цялата гора
от твой огън запламтяла,
когато сетната иска
в очите черни е видяла.
Навсянко вражия кърдон,
настъпвал яростно към тебе,
очаквал е безсилен стон,
зашто жив си бил потребен.
Но светнал черният барут
и след самотния ти изстрел.
И спря врагът от гняв и смут
пред твоя поглед бистър.
Горял и в мъртвите очи
бунтовния младежки огън.
Останал дълго да еси
самотен гръм като тревога
и твой вечен, жив конкеж
по слънцето и свободата.
И днес искрищите очи
във други държавено светят.
И като зов до днес ечи
простреляният пул в сърцето.

Недялка КОСТОВА

Смехът лекува недъзите

Стражица е град с традиции в областта на художествената самодейност. Тук намират бла годата почва за развитие те атърът, естрадната сатира, художественото слово, народната песен. На тазгодишния заключителен етап на IV републикански преглед на художествената самодейност сатиричният състав получи златен медал и лауреатско звание. С най-голяма награда бяха отличени ръководителят на състава Иван Колев и Димитър Димитров — за индивидуално изпълнение.

Стражицкият сатиричен състав започва своя театрализът през 1958 година. Пръвично признание изважда на никоя година по-късно, през 1963 година, за програмата „Стражицко надлъжане“, с която колективът участва в откриването на националното съвещание по проблемите на естрадната сатирическа самодейност в София. Още тогава стражицките сатирици получават висока оценка за „чистата сатира“, която играят. И досега те остават верни на то зи жанр и на традицията да внасят нещо ново в неговото развитие. На Втория республикански фестивал на художествената самодейност те се представиха със „Стражицка сватба“. Групов конферанс — това беше новото, което стражицани поднесаха на следващия фестивал. Тогава със „Малко педагогика“ на местния учител Иордан Друмев те спечелиха златен медал. Златен медал беше присъден и на Димитър Димитров за индивидуално изпълнение.

Трудно е да се изредят всички прояви на състава през този период. Самодейците изнасят редица концерти в окръга, в София, в Силистра, участват в ежегодните сатирични празници в с. Еленово — Сливенско и Генерал Тошево, Големински окръг. На тазгодишния фестивал същите от Стражица се

С увереност в силите

Патронният празник на Великотърновския университет пред тридесетгодишната юбилей на социалистическата революция е повод не само за равносметка на изминатия път, но и за преглед към отговорите задачи на бъдещето му.

Учебната година започна с прилагане на новите учебни планове и новия правилник на закона за висшето образование. Засилват се елементите на научна дейност в обучението на студентите им в студенския научно-документален дружество, но и в своя учебен процес. Разработен е специален статут за индивидуална подготовка на студенти-отличници.

Решаваща роля в осъществяването на образователната форма има научно-преподавателският състав, който се развила бързо и резултатно. От 170 преподаватели и асистенти 20 са професори и доценти, 25 кандидати на науки

те. Нашите преподаватели утвърждават името на университета със своята печатна издаване в много научни списания, сборници, с отделни монографии и изследвания. Периодично започна и издаването на сборник „Студентски изследвания“, на „Аспирантски изследвания“, сборник „Пролет“ и др.

В чест на 30-годишната юбилей бе приета цялостната комплексна програма. По-голяма част от нейните мероприятия са вече изпълнени, проведени са научни сесии на преподаватели, млади научни работници и студенти.

Комсомолската организация живее динамично, изпълнен с много съдържателни мероприятия живот. Проведени са срещи с болници и полизатворници, вътрешно-въздушни фестивали на художествената самодейност, рецитали. Започна да функционира Клубът за естетическо възпитание. Работата на някои от секции те на клуба „Съвременник“

се превръща в школа за изграждане на комунистически мироглед.

Проектирането и строителството на материално-техническата база на университета върви успешно. В строежа е разширенето на учебните зални с аула №1, университетски обекти „Геодеси“ и „Търновски“, открити е и работи новият студентски стол. Проектът се фокусира за изобразителни изкуства, нови обществени жития, идеино-застроителен план на новите терени. Не е далеч времето, когато днешният Търновград ще се горде със своя модерен, нов студентски град.

Преподавателите и студентите от ВТУ „Кирил и Методий“ посрещнат своя патронен празник уверени в силите си, с непоколебимото решение да изпълнят достойно довелата на своето време.

к. ф. н. Христина СТАНЕВА
секретар на вузовския комитет на БКП във ВТУ „Кирил и Методий“

СРЕДИЩЕ НА ИКОНОМИЧЕСКАТА НАУКА

Висшият финансово-стопански институт „Д. А. Ценов“ — Свищов, открит през 1936 година, се превърна в ценът за подготовка на икономически кадри и средище за развитие на икономическата наука. От девети септември 1944 г. досега в института са се дипломирали и постъпили на работа в най-важните сектори на нашата икономика 6868 редовни студенти и 2074 за дочники.

През тази учебна година в института се обучават 2723 студенти и 1623 задочници в седем специалности. В перспектива се предвижда редовно обучение на около 5000 студенти и задочно на 4000.

Занятието на студентите се водят от високо квалифициран преподавателски състав — 6 професора, 30 доценти, 20 старши преподаватели и 75 асистенти.

В института след 1952 година са защитени 79 кандидатски дисертации, а сега на аспирантура са зачислени и се готовят да защитават дисертации 47 аспиранти. Наред с учебно-възпитателната работата в института се извършва и огромна научноизследователска работа. В последните години част от научните работници публикуваха съвместни работи с преподаватели от Московския финансиски институт и Берлинския икономи

чески институт. Значителни са постиженията и на студентската научна дейност. Сега в Клуба за техническо и научно творчество на младежта работят над 350 студенти. Нашите студенти са редовни участници в републиканските прегледи и са получавали първи и други награди.

Богатата художествена самодейност се ръководи от студентския културен клуб, в който работят седем състава. На тазгодишния републикански преглед нашият театрален състав бе отличен със специална награда. А физкултурният колектив завоюва на няколко първи места по тенис на място, футбол, борба и други.

Предстоящо е откриването на студентски клуб за естетическо възпитание и камеон театър.

Сега усилията на ВФСИ са насочени към осъществяване на реформата в образование то, към доизграждане на материально-техническата база за обучение на студентите и създаване на по-добри социално-битови условия за работа, за изdigане на още по-високо равнище на учебната и идейно-възпитателна работа.

доц. к. и. н. Цветан КОЦЕВ
секретар на вузовския комитет на БКП във ВФСИ „Д. А. Ценов“ — Свищов

Просветни огнища на строителите

Не бихме си представили постиженията на великотърновските строители, ако науката и практиката при тях не вървят ръка за ръка... Били отката на строителите в окръжния град, започнала свое то начало с 1500 тома — днес е увеличена неколкократно. В пръвите месеци и години посетители са създавани във възможност да съдържат на българския ядрото на колективата съществува от самото му създание, а извън сцената артистите изпълняват важни обществени задължения. Иван Колев е секретар на ГНС, задочникът във ВФСИ „Д. А. Ценов“ — Свищов, а освен сатиричната има и друга любов — художественото слово. Димитър Димитров работи в ГК на БКП, но това не му пречи да съчетава важната обществена дейност с влечението към театъра, и особено към сатиричната. Секретарят на читалището Иордан Кайшев е музикант в сатиричния състав, ръководител на пионерски и дамски хор в града, а освен това — прекрасен изпълнител на ролите на Зографа Захари в писаната „Гръжовата любов на Зографа Захари“ — постановка на стражицкия самодейностен театър. С дългогодишни „сатирични“ стаж са и Величка Марчева, Стефан Христов, Салти Петров, авторът на почти всички сатирични програми Иордан Друмев.

На житейската сцена само дейците са производственици, чиновници, шофьори, икономисти... Но всички тях ги обединява съзнанието за важната и отговорна мисия на сатиричната, защото, както сподели Иван Колев, „една сатирична програма изиграва много по-добре възпитателна роля от сериите доклади с морално-психологичен характер. Смехът лекува недъзите, затова пака рашли хората от душа да се разсмеят, целта е постигната.“

Ръководството е високо оценило дейността на това културно-просветно огнище и го премести от тясното помещение, къ

Михаил МАНОЛОВ

Снимка: Иван ДИМИТРОВ

Специално за в. „Борба“

Нашите полтавски приятели празнуват

50 години от основаването на комуна „Димитър Благоев“ в с. Куликовка, Полтавска област

След разгрома на Септемврийското въстание през 1923 г. много български комунисти емигрират в Съветския съюз. Отначало всички пристигат в Москва. След една година група емигранти на чело с Цвятко Радиков и Борис Чехловски са изпратени на лечение и почивка край Полтава. Тук ученикът Димитър Благоев, Голямото значение на комуната „Д. Благоев“ било високо оценено от Задграничното бюро на ЦК на БКП. През пролетта на 1925 г. в Полтава пристигат видни деяни на международното работническо движение и на БКП Васил Коларов. Той гостува на комунарите и на 25 Чапаевска дивизия, която била шеф на българските комунисти. Васил Коларов е оценен високо лейтенант на ръководителите-комунизи.

Светлото бъдеще на колхоза зависи от успехите на куликовските колхозници. Всеки колектив, бригада и звенце се бори за званието „Колектив за комунистически труд“. Значителни успехи в това отношение имат вече животновъдите и трактористите. Добре са изорани и засети колхозници на състояние.

Съревноваването се за предсроч изпълнение на задачите на деятели на селскостопанската промишленост на състояние.

С всяка измината година селото променя своя облик. Стряйт са много нови къщи. В него има чудесен парк, училища, музей, картина галерия и други.

Сърдечният състав на комуна е засет да изпълни петилетка с 47 процента. Увеличена е производителността на труда и е снижена значително себестойността на селскостопанската продукция.

По време на Отечествената война жителите на Куликовка прозвали събрало на създадената комуна за здравец, бригада и звенце се бори за здравец. Стряйт са обединили и получили името на първия председател на селски революционен комитет Г. И. Кулик — Куликовка.

По време на Отечествената война жителите на Куликовка прозвали събрало на създадената комуна за здравец, бригада и звенце се бори за здравец. Стряйт са обединили и получили името на първия председател на селски революционен комитет Г. И. Кулик — Куликовка.

След войната Куликовка изпълни създадената комуна за здравец, бригада и звенце се бори за здравец. Стряйт са обединили и получили името на първия председател на селски революционен комитет Г. И. Кулик — Куликовка.

На 24 май т. г. се навършият 50 години от основаването на комуна „Димитър Благоев“ (сега колхоз „Димитър Благоев“), който се намира недалеч от Полтава с център в село Куликовка. За да се изпълни достойно тази забележителна дата, всички колхозници съсредоточават своята усилия за успешното изпълнение на селскостопанския състав.

На 24 май т. г. се навършият 50 години от основаването на комуна „Димитър Благоев“ (сега колхоз „Димитър Благоев“), който се намира недалеч от Полтава с център в село Куликовка. За да се изпълни достойно тази забележителна дата, всички колхозници съсредоточават своята усилия за успешното изпълнение на селскостопанския състав.

Изработването на гоблен от разрешаването на най-трудния проблем — намиране на тъкачни прядки със специални размери, които да съответстват на изпълнението на проекта. Продължава се изработка на гоблен от тъкачни прядки със специални размери, които да съответстват на изпълнението на проекта.

Изработването на гоблен от разрешаването на най-трудния проблем — намиране на тъкачни прядки със специални размери, които да съответстват на изпълнението на проекта.

Изработването на гоблен от разрешаването на най-трудния проблем — намиране на тъкачни прядки със специални размери, които да съответстват на изпълнението на проекта.

</

СЪВЕСТ

РАЗКАЗ

Три месеца тъкъв живот живех и вярвах ми, че една година ми се сториха, че вляча подире си презренни и хорски клетви. В душата ми такава рана зина, че сто пъти кана бах черната да се разтвори, да ме прибере и ме пие, и срама, дето като дамга на целото ми беше лепнат.

Съмън ме, стопи ме тая рана, та на вейка заприличах. Животът ми опротива...

Ида сутрин в пощата, на рамча чантата с писмата и се заре из село. Кръстосвам улиците, на тая вратина под бода писмо, на оная и все бъзрам да се прибера. Отблъгвам хорските очи...

Понякога мина покрай стари жени, насядали пред вратниците на приек и раздумка, поздравя ги, а те мълчат като камък. Отмина, а зад гърба ми в шели клетви изсипват...

Никога няма да забравя, ко га ме срещна баба Цонка Прищелката и отдалече ме за хвана: „Дано, казава, тая, дето те е залюляла, да те за трие! Синя да не хъръши вече? Нека съвестта ти да те съди!“ — рече ми така и отмина по улицата.

Прибрах се в пощата и захвих глава на масата. Началникът ме гледа под око и се мърщи. „Какво си клюмнал като осланиен? Късно е, вика, сега да мислиш. Къде ти беше акъла, кога я съврши?“ Мъжа си. Не мога нищо да мисля.

„Сядай на телефона, нареди да ми той, че клапата на къне отдавна дръчи!“ Не ми се поглежда този пуст телефон, защото от него започна цялата тая история. И обаждам се, сързвам ги, но в гла вата ми се набива все оня проклет ден...

И тогава кметът така пряко дръжи по телефона. „Ало, поща, вика, бързо ме сържете с околийския началини!“ Всички околовски в подслушват разговора. Важна и страшна работа му до кладва кметът. Аз написах слушалката, на ухото — дума да не изтира. Разбрах всичко и целия плувнах в пот. Един непознат страх ме обези и ще чуя, какво мога да направя... Пазах, че излязох, уж телеграма да нося, а оправиш право къде тричка на прищелците в горната махала...

Надничам през вратника в едната къща — никой не се мърка по двора. По къра са излезли хората. Влизам вътре и се озъртам насам-натам. Къде да ги търся? Па ми хрумна да надникна в сеното, горе в пленявания. Изправих стълбата и се покатерих. „Ей, хора, вика, аз съм пощенският раздавач Киро. Попушили са ви. Кметът се обади на околовския. Ще ви спипат. Вие можете да не ми вярвате и да мислите че ви лъжа, но това е самата истини. Нелейте ми се обаждат, ако се стражувате, но бягайте, защо ще блокират селото...“

Така приказвам, но на кого и за не знае.

Обикновените трите къщи, но ико не подушнаха, нито глас се обади. Е, мисля си, може и на залудо да се щурат, но барем пред съвестта си чист да бъда...

Не мина час-два и на площада камон изтърси сумата полици. И лично кметът ги

поведе нагоре, право към прищелците. Крачи отпред кураж лийски, а те цяла върваница подире ми...

Стоя пред пощата и съм на ширек, дали няма шайзер да пролее. Знам, че стрелба започне ли, по живо месо ще бъде. Мина бая време и нищо не се чува.

По едно време гледам глутната се задава отгоре. Ко гато наблизиха — що да видя! Двама от сините влакове наричани. Главата му клюма ту на едната, ту на другата страна. Лицето му синьо-бледо — същински мъртвец, а единият му крак бинтован. Взират се и като от гръм се сепаха. Душата ми пламна... Та го е Денчо — другар от детството ми още! От една гръд с него сме скуали, защото на майка му кърмата се била повърната. Зинах да вика, но думите заседнаха на грълите ми... Така го завлякоха на площада. И стече се народ — зрелице да гледа... Жив беше още. Само очите му издаваха това.

Дотича и Денчовата майка. Ама кой и дава до него да донре! Изпрениска сирота на глас, косите си скуби, идя да се трънне, че да не стане...

Сетне го дигнаха на каминка...

И плъзна из село мълва, повлече се от уста на уста, заговориха всички, че аз съм издал Денчо. Такъв гръх на душата ми сложиха, че иди да се оправяш... Видях ми бил никой, че съм се мъкнал из прищелците къщи и съм извършил предателство.

Оттогава така се сървяха на място ми, а с тях и мъката и болката в сърцето ми...

Дойде Деветият ден на септември. Радва се народът, с цвети кичи партизанските гърди, а аз от мъка съм се свил в пощата. Но не бях забравен. Дойдоха при мен Денчовите братовчеди, един наемен — кървата ми ще пият. „Айде тръгвай, вика, на всяко нещо края му идва!“ И ми подбраха, та на площада. Изправиха ме до стена при кмета и Цеко стражарчето, от които кански беше прописало цялото село.

Оплетах се в погледите на хората. От смъртта не се плаша — яд ми е само едно: защо на един кантар ме теглят с тия гадини.

Нахулипах съм фуражката на очите и чакам да чуя прицедата...

— Тоя пък какво е направил? — питат един от партизаните, види се, командирът им да беше.

— Предател е — извикаха четирногълникът.

— Ти Киро раздавача ли си? — питат ме двама от партизаните.

— Аз съм — казвам. И тръгнах към мен. Пред очите на народъ да прегърнаха като брат. А аз не мога да проумея. Не вярвам на очите си.

— Грешка имате, другари — вика ти. — Та този човек живота на двама ни спаси За Денчо юмраше как, беше много болен...

— Не помяй в очите си сълзи, но заплаках. От радост изпадах.

— Ти Киро раздавача ли си? — питат ме двама от партизаните.

— Аз съм — казвам. И тръгнах към мен. Пред очите на народъ да прегърнаха като брат. А аз не мога да проумея. Не вярвам на очите си.

— Грешка имате, другари — вика ти. — Та този човек живота на двама ни спаси За Денчо юмраше как, беше много болен...

— Не. Оставам в дома си, но изпращам вестника в земите български...

— А имате ли кантори или агенции за разпространение на печата?

— Не.

— Имате ли организация, която да посъмне вестника, да го разпределя по села, градове и паланки, да вземе абонаментите?

— Да, хер...

— Какво желаете господинът?

— Да издава вестник.

— На какъв език?

— Български...

— Чакай... Къде беше тази страна?

— Отвъд Дунава...

— Пардон, господинът. Там не бях ли владенията на съдият?

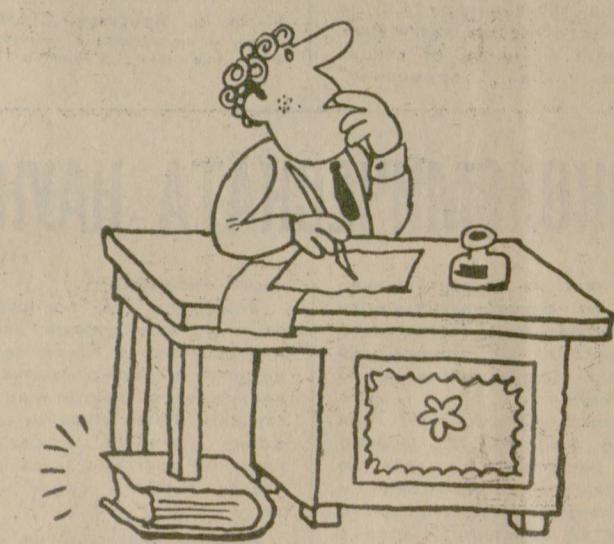
— Да, и те са там. Българите са под робство, но аз

— към да издавам един вест-

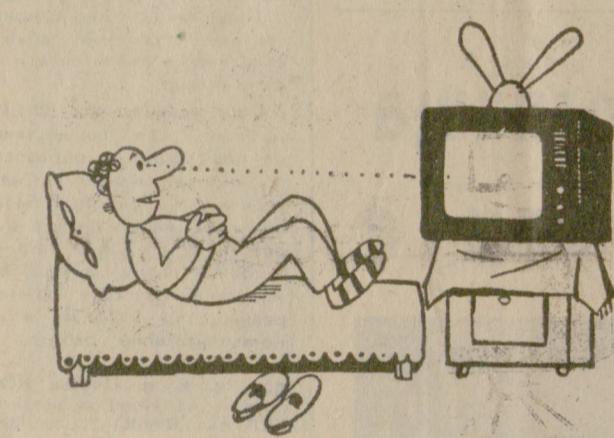
БОРИМИР

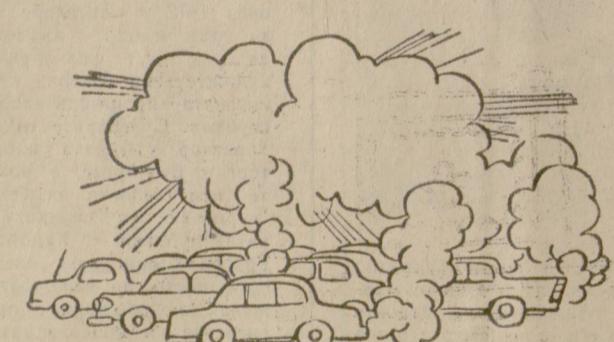
В услуга на пищещите

Подложих се и пак нещо куца в подготовката ми

— Кръгът на неговите културни интереси е изцяло четиригълен

ред, научата е сънце...

НЕПРАКТИЧНИЯТ ИВАН БОГОРОВ

И реши възрожденецът Иван Богоров да издава свой български вестник.

Но откъде букви? Откъде хартия, мастило и печатарски машини?

Казаха му веши люде, че такива неща имало в далечна Липница, сиреч Лайпциг. И отиде той там, за да пошире печатари и печатари машини.

Влезе в книгопечатницата на майстора книгоиздателя хер Грау вагер и неговия чичо отец Хансен.

— Желае ли нещо господинът? — попита книгоиздателя.

— Да, хер...

— Какво желаете господинът?

— Да издава вестник.

— На какъв език?

— Български...

— Чакай... Къде беше тази страна?

— Отвъд Дунава...

— Пардон, господинът. Там не бях ли владенията на съдият?

— Да, и те са там. Българите

— са под робство, но аз

— към да издавам един вест-

ник на български език, за пръв път на български вестник.

— О, господинът значи е банкер? — попита книгоиздателя.

— Защо банкер? — смая се Иван Богоров.

— Зашо само банкерите могат да си позволяват лукса да издават свои вестници, за просвещението на народа си... Отче Хансен, виждали ли сте друг такъв човек?

— Не. Сега имам удоволствие да се запозная за пръв път с такъв непрактичен човек.

— А може би господинът има чифлици, имоти, банки, акционерни дружества, които работят за него?

— Имам само едно горещо сърце и желание да служа на народа си — викна Иван Богоров.

— Но капаро? Кой ще даде капаро за вестника? Всичко това е за предплатители.

— Ето, давам Ви последните си пари. Това е всичко, което имам. Извили съм всички разходи. Сто златни лири...

— Ами, ако нищо не получи ти обратно? Ако нямаме пари?

— „Български орел“!

— Нямам нито един...

— А защо рискувате тогава? Защо издавате този вестник?

— Ше го изпращам на народа си, да чете, да се просвещава. Да разбуди светли чувства в душата ми.

— Ше успеете ли, господинът?

— Надявам се... Докато не разкажатъмътъзъба, не можеш да го извалиши... Докато не разкажатъмътъзъба, не можеш да го изслушаш... Докато не разкажатъмътъзъба, не можеш да го изслушаш...

— Аз ще разкажатъмътъзъба, ако се изслушаш...